

Persoonlijke ervaringen met kindermishandeling

Mark, 23, getuige van huiselijk geweld

“Het was bijna altijd 's nachts. Dan hoorde ik mijn vader vaak schreeuwen en klonk er gestommel in de slaapkamer van mijn ouders. Voor mijn gevoel ging het de hele nacht door. Ik was erg bang dat hij mijn moeder zou doden of dat hij naar mijn kamer zou komen. De volgende morgen had mijn moeder vaak blauwe plekken of dikke ogen. Omdat ik bang was dat hij mijn moeder echt zou vermoorden als ik het aan iemand vertelde, heb ik nooit hulp gezocht. Ik wist toen ook niet zo goed waar ik terecht kon. Nu nog word ik nog steeds wel eens 's nachts wakker, omdat ik denk dat ik mijn vader hoor schreeuwen.”

Sterre, 11 jaar, slachtoffer

“Gisteravond stelde mijn moeder voor om samen TV te kijken. 'Alleen met mama film kijken, dat gaat vast weer fout', dacht ik. Mijn moeder was in het begin nog heel vrolijk. Halverwege de film werd ze heel stil en toen ineens kreeg ze het weer. Zoals dat heel vaak gebeurt. Ze sleurde mij van de bank en sloeg me bont en blauw. Ze riep dat ik egoïstisch was, omdat ik de bak met nootjes had leeggegeten. Ik rukte me uiteindelijk los en rende naar mijn kamer. Ik moest denken aan de informatie die wij op school hadden gekregen over de Kindertelefoon. Ik vond het best eng, maar de volgende dag heb ik toch met de kindertelefoon gechat. Ik was heel blij dat ik na zoveel jaar eindelijk met iemand kon praten over mijn geheim.”

Melissa, 48, pleger

“Ik vind het erg moeilijk om erover te praten en mijn gevoelens te verwoorden. Als het mij te veel wordt dan kan ik mij niet beheersen. Gelukkig heeft mijn ex-man de telefoon gepakt en 'Veilig Thuis', het Advies- en Meldpunt Huiselijk Geweld en Kindermishandeling gebeld. Ik nam me iedere keer voor om mezelf in de hand te houden. Maar als het druk was op werk en de spanning zich opbouwde, dan ging het toch weer mis. Mijn dochter heeft uiteindelijk aangifte gedaan tegen mij en alles verteld aan de rechter. Dat was verschrikkelijk om te horen. Maar hierdoor krijg ik nu wel hulp en kan ik haar geen pijn meer doen. Ik weet alleen nog steeds niet hoe ik met mezelf moet leven.”

Boris, 16, slachtoffer van vechtscheiding

“Toen mijn ouders vertelden dat zij gingen scheiden, vond ik dat heel erg. Maar ik hoopte wel dat het geruzie en geschreeuw dan zou stoppen. Helaas werden de ruzies alleen maar erger. Eerst om het huis, toen om geld en daarna om mij. Nadat mijn vader een nieuwe vriendin had, wilde mijn moeder liever niet meer dat ik naar hem toe ging. Als mijn vader me kwam halen, moest hij om de hoek parkeren. Ik zag hem steeds minder. Zeker nadat hij een nieuwe zoon kreeg met zijn nieuwe vrouw.”